

γαιδουροφέρνω σύννηθ. γαιδ'ρουφέρνου βόρ. ιδιώμ. γααροφέρνω Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Δεικνύω συμπεριφορὰν ἀγενῆ, ἀγροῖκον, φέρομαι βαναύσως. Συνών. γαιδουρεύω, γαιδουρίζω **1**, γαιδουροβαστῶ.

γαιδουροφίλητος ἐπίθ. γαδαροφίλητες Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. φιλῶ.

Ὁ φιλήσας ὄνον (ἢ λ. ἐν παραμυθ.).

γαιδουροφόρτι τό, σύννηθ. γαιδουροφόρτιν Πόντ. (Οἶν.) γαδουροφόρτ' Πόντ. (Τραπ.) γαιδουρουφόρτ' Θράκ. γαιδ'ρουφόρτ' βόρ. ιδιώμ. γαδουροφόρτι πολλαχ. γαδαροφόρτ' Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φορτί.

Φορτίον ὄνου. Συνών. γαιδουρέα **1**, γαιδουροφόρτωμα.

γαιδουροφόρτωμα τό, Κεφαλλ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. γααροφόρτωμα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φόρτωμα.

Γαιδουροφόρτι, ὁ ἰδ.

γαιδουροφορτώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. φορτώνω.

Ὑβρίζω τινὰ ἀποκαλῶν αὐτὸν γάιδαρον. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι κερατοφορτώνω, πουτανοφορτώνω (ἀποκαλῶ τινὰ κερατᾶν κτλ.) κττ.

* **γαιδουροφτέρνης** ἐπίθ. Θηλ. γαδουφτέενα Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φτέρνα.

Θηλ., ἡ ἔχουσα φτέρνας πολὺ πλατείας, ὑβριστικῶς.

γαιδουροφυλάγω ἀμάρτ. γαιδουρουφ'λάον Στερελλ. (Ἀχαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. φυλάγω.

Ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω ὄνον: Γνωμ. Κάλλιον γαιδουρόδι παρὰ γαιδουροφύλαγι (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουρογυρεύω).

γαιδουρόφωκία, ἰδ. γαιδουρο- **A 3**.

γαιδουροφωνάρα ἡ, σύννηθ. γααροφωνάρα Κῶς κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φωνάρα.

Μεγάλη, ἰσχυρὰ φωνὴ σύννηθ.: Ἡβκαλεν κᾶτι γααροφωνάρες! Κῶς || Ποίημ.

Καὶ νὰ ξυπνῶ τοῖς γειτονιῆς μὲ γαιδουροφωνάρες ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀρ. 125.

γαιδουρόφωνος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαουρόφωνος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φωνή.

Ὁ ἔχων κακὴν φωνήν.

γαιδουροχέσιμο τό, Στερελλ. (Θῆβ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ χέσιμο.

Ἀπόδευσις οἶονεῖ ἐκ τοῦ τρόμου τῆς ἀπωλείας ὄνου: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουροδέσιμο παρὰ γαιδουροχέσιμο (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαουδουρογυρεύω).

γαιδουρόχορτο τό, Αἰγιν. Κέρκ. Κρήτ. Μέγαρ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν σησαμοειδὲς τὸ λευκὸν (reseda alba) τῆς τάξεως τῶν σησαμοειδῶν (resedaceae). Συνών. βρωμοῦσα **B 2 β**.

γαιδουρόχτιστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ἐπιθ. *χτιστός < χτίζω.

Ὁ οἶονεῖ ἔχων κατασκευὴν ὄνου, ὁ ὥς ὄνος πεπλασμένος, ὑβριστικῶς.

γαιδουρόψαρο τό, πολλαχ. γαδουρόψαρο πολλαχ. γαδαρόψαρο Κορ. Ἀτ. 5,37. γαδαρόψαρο Λεξ. Πόππλετ. γαδαρόψαρον Θεσσ.

Ὁ ἰχθύς γάδος ἢ ὀνίσκος.

γαιδουρόψωρα ἡ, Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν. γαιδουροψώρα Λεξ. Βλαστ. 396.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ ψώρα.

Ψώρα ἀγρία καὶ δυσκόλως θεραπευομένη. Πβ. γαιδουρολειχήνα, γαιδουροφάγωμα **(II) 2**.

γαῖζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) γαγίζω Πόντ. (Κερασ.) γαῖζω Πόντ. (Κερασ.) γαῖζου Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ πεποιημένου μορ. γα κραυγὴν δηλοῦντος.

1) Φωνάζω, κραυγάζω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ μωρὸν γαῖζ' Χαλδ. Συνών. βάζω **(I) 1**, βατταλαλῶ **3**, βαῦζω **1**. **β)** Κρώζω, ἐπὶ κόρακος Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἄμον κορώνα γαῖζ' (κρώζει ὡς κόραξ). **2)** Ταλαιπωροῦμαι ὑποφέρω Σαμοθρ.: Δὲν ἰγείχαμ' νιὸ κί γαῖσαμ' γούλ' μία δρασμαῖν' (δὲν εἶχαμε νερὸ καὶ ἐταλαιπωρήθημεν ὅλη μέρα διψασμένοι).

γαῖλα ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Ἀἰμν. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορι.) Τήν. γάιλα Προπ. γκαῖλα Ἡπ. γκάιλα Λεξ. Βλαστ. 423 καῖλα Καπ. γάιλας ὁ, ἱμβρ. Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. γαγίλα ἢ γαγύλα. Πβ. Δουκ. Διὰ τὸ γαγίλα πβ. Πέτρον Θεουπόλεως ἐν P. G. 120, 800 ζ «Βιθυνοὶ γὰρ καὶ Θράκες καὶ Λυδοὶ γαγύλας καὶ κολοιοὺς καὶ τρυγόνας . . . ἐσθίουσι».

1) Τὸ πτηνὸν καρακάξα Ἡπ. Θράκ. (Σηλυβρ.) ἱμβρ. Καπ. Κωνπλ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.): Κορώνα καὶ γαῖλα νὰ γίνεσαι! (ἀρὰ) Κοτύωρ. Συνών. γαῖλι **1**, γαῖλίτσι. **2)** Κόραξ Ἡπ. Ἀἰμν. Τήν. Συνών. γαῖλι **2**.

3) Κίσσα Λεξ. Βλαστ. **4)** Γλαυξ Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορι.) κ. ἀ.

* **γαῖλᾱτος** ἐπίθ. Θηλ. γαῖλάτ' ἢ, Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαῖλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾱτος. Θηλ., προβατῖνα μαύρη. Πβ. γαῖλῆς.

γαῖλῆς ἐπίθ. Ἡπ. Θηλ. γαῖλω Ἡπ. γκαῖλω Ἡπ. Οὐδ. γαῖλικο Ἡπ. γκαῖλ'κου Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαῖλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ῆς.

Ὁ ἔχων χρώμα μαῦρον (ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸ χρώμα τοῦ κόρακος ἢ τῆς καρακάξας) ἐνθ' ἄν.: Γκαῖλω νὰ γένῃς! (νὰ ντυθῇς εἰς τὰ μαῦρα, νὰ χηρέψῃς! ἀρὰ) Ἡπ. Γαῖλικο γελάδι αὐτόθι. Γκαῖλ'κου γ'ρούν' Θεσσ. Πβ. *γαῖλᾱτος. Τὸ ἄρσεν. Γαῖλῆς καὶ ὄν. βοὸς μελανόχρου, θηλ. Γαῖλω ὄν. ἀγελάδος μελανόχρου Ἡπ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Γκαῖλω καὶ ὡς παρων. Πελοπν. (Τεγ.)

γαῖλι τό, ἀμάρτ. γαῖλ' Θεσσ. (Ζαγορ.) γκαῖλι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαῖλα.

1) Γαῖλα **1**, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Φρ. Τὰ γκαῖλια 'ς τὸ ψοφίμι μαζεύονται. || Ἀσμ.

Καθὼς μαυρίζουν τὰ κλαριά, τ' ὄργωμα, τὰ προσήλια ἀπὸ τὰ μαῦρα τὰ πουλλιά, κοράκια καὶ γκαῖλια

